

Fejlesszük a könyvtárak pedagógiai szolgálatát!

Nagy érdeklődéssel olvastam *Arató Ferencnek*, majd *Kellner Bélának* a *Könyvtáros* februári illetve márciusi számában megjelent, a megyei könyvtárak pedagógiai szolgálatáról írt cikkeit. Annak idején arról is értesültem, hogy a könyvtárigazgatók tatabányai konferenciáján szintén tárgyaltak a kérdésről, s ott is helyeslés fogadta ama törekvést, hogy a megyei, majd a járási könyvtárak vegyék kezükbe, irányítsák, szervezzék és bonyolítsák le a pedagógusok, s azok vezetőinek szakkönyv ellátását.

Kétségtelen az lenne az ideális, ha minden nevelői közösség rendelkezhetne a számára szükséges, viszonylag teljes szakkönyv anyaggal. De hol járunk még ettől? S nem is bizonyos, hogy ez a nagyon költséges megoldás lenne a legcélravezetőbb, hisz a speciális igények kielégítése megoldhatóan látszik egy idő múlva az *Arató Ferenc* és *Kellner Béla* által felvetett módokon is.

Több okból lelkesítőnek, s feltétlenül támogatandónak tartom ez útjára indult, s már a kezdetén is biztató eredményeket felmutató folyamatot. Hisz állandóan azzal az igénnyel lépünk fel, hogy a pedagógusok korszerű, szakszerű nevelő-oktató munkát végezzenek; legyenek jól és frissen tájékozottak azokban a tudományokban, amelyekhez munkásságuk kapcsolódik. Ez a követelés azonban csak akkor jogos, ha számukra megteremtjük a továbbképzés, az állandó tájékozódás lehetőségét a könyvtárak révén is. Ehhez a könyvtárak pedagógiai szolgálatát igen fontos, megvalósítható eszköznek tartom.

Nagyszerű lehetőség ez a szolgálat a tanácsok művelődési apparátusában dolgozók számára is. Hisz a pedagógusok jól-rosszul felszerelt kézikönyvtáraikban mégis könnyebben hozzájuthatnak az ilyen vagy olyan szakirodalomhoz. Valljuk meg őszintén, a szakapparátusok kézikönyvtárai — pénz- és megfelelő szervezethez híján — legtöbb helyen bizony eléggé szegényesek, foghíjasak. Pedig számukra — akik épp a pedagógusok munkájának irányítását végzik — legalább annyira fontos igény és követelmény, hogy korszerű szakirodalom álljon rendelkezésükre.

Lehet vitatkozni — s a szakemberek bizonyára ezt meg is teszik —, hogy a szolgálatot miként kell mielőbb tökéletesebbé tenni; hogy kell-e erre a feladatra önálló munkaerő (szerintem feltétlenül kell, mert a legkisebb megyében is igen sok feladattal jár — még szakszervezeti aktivisták is kellenének — e munka ellátása); s hogy megérné-e, hogy — ott, ahol a könyvtár státuszából nem telik — *egy pedagógus létszámkeret rendelkezésre bocsátása*. (Véleményem szerint *nagyon is megérné*, mert segítségével sok pedagógus munkájának színvonalát lehetne jelentősen emelni.)

Érvedetes, hogy az *Országos Pedagógiai Könyvtár* fontos feladatának tartja e munka irányítását, segítségét, hogy sokféle, kézzelfogható ajánlatot tesz, s ezzel igyekszik hatását messze, kapuján kívül is érvényesíteni.

Úgy gondolom, a tanácsi szervek illetékes vezetői előtt is világos a könyvtárak pedagógiai szolgálatának rendeltetése, s jelentősége. Bizonyos vagyok abban, hogy *a pedagógus szakszervezettel karöltve* megfelelő erkölcsi és anyagi támogatásban részesítik a könyvtárak ezt, az iskolareform tartalmi célkitűzéseit szolgáló feladatot.

Zagyva Imre

(Minisztertanács Tanácsszervek Osztálya)

A pedagógusok szakirodalmi ellátásáról

Kétségtelenül fontos és a vidéki könyvtárügy távlati fejlődését is érintő elgondolást fogalmaz meg *Arató Ferenc* „A 103 ezer pedagógus könyvigénye és a könyvtárak” c. cikkében. (Könyvtáros, 1968. 2. sz. 66—67. l.)

Különös jelentőséget ad a cikkben foglalt javaslatoknak az is, hogy közzétételüket hosszú hallgatás, de a szükségesnél mindenképp több várakozási idő előzte meg. Ezt leginkább a tények bizonyítják, melyek tanúsága szerint számos megyei könyvtár az Országos Pedagógiai Könyvtár állásfoglalását megelőzően is a kérdés érdemének megfelelő gondot fordított pedagógiai szakkönyvvállományának fejlesztésére és szolgáltatásainak bővítésére. Saját tapasztalataink alapján még azt a kijelentést is megkockáztatjuk, hogy a könyvtárunk által nyújtott lehetőségek jóval többet képesek adni, mint amennyit a jelenlegi igények — főleg az önképzés és a szakmai érdeklődés területén — megkívánnak. Néhány vizsgálat azt bizonyítja, hogy a különböző oktatási szinteken és továbbképzéseken kötelezővé tett irodalom kivételével elgondolkozthatóan *alacsony a pedagógiai szakirodalom könyvtári forgalma*.